

НАРОДНО СЪБРАНИЕ		
Вх. No	854 - 02 - 4	
Дата	25 / 01	2018 г.

ДО

Г-ЖА ЦВЕТА КАРАЯНЧЕВА

ПРЕДСЕДАТЕЛ

НА 44-ОТО НАРОДНО СЪБРАНИЕ

11
04

ПРЕДЛОЖЕНИЕ

ОТ НАРОДНИ ПРЕДСТАВИТЕЛИ ЗА ПРОИЗВЕЖДАНЕ

НА НАЦИОНАЛЕН РЕФЕРЕНДУМ

УВАЖАЕМИ ГОСПОЖИ И ГОСПОДА

НАРОДНИ ПРЕДСТАВИТЕЛИ,

На основание чл. 10, ал. 1, т. 1 от Закона за пряко участие на гражданите в държавната власт и местното самоуправление (наричан по-нататък за краткост ЗПУГДВМС) и във връзка с чл. 84, т. 5 от Конституцията на Република България, в качеството ни на народни представители правим настоящото предложение до 44-ото Народно събрание за произвеждане на национален референдум по следния въпрос за гласуване:

Подкрепяте ли Народното събрание на Република България да ратифицира Конвенцията на Съвета на Европа за превенция и борба с насилието над жени и домашното насилие?

Предлагаме, на основание чл. 84, т. 5 от Конституцията на Република България Народното събрание да приеме решение за произвеждане на национален референдум по посочения въпрос.

На основание чл. 86, ал. 1 от Конституцията на Република България и чл. 88, ал.1 от Правилника за организацията и дейността на Народното събрание и във връзка с чл. 84, т. 5 от Конституцията на Република България внасяме проект за решение за произвеждане на национален референдум по посочения въпрос, с мотиви към него.

Молим предложението заедно с проекта на решение да бъдат предоставени за разглеждане и гласуване съгласно установения ред.

Приложение: Проект за решение и мотиви към него.

ВНОСИТЕЛИ:

Горгеана Асенова
Георги Вилковски
Юлия Попов
Веселин Келев
Драгомир Стоянов
Жельо Бойчев
Елена Венгел
Стефан Данашинов

Come to the 2008

Александр Георгиев

Петер Мендел

Уван Данил Уванов

Стан Мухомов

Тачко Емелькин

Степан Борбачев

Десерт Козлов

Детто Вязов

Александр Анисимов

Линия Туринов

Даниел Урганов

Николай Чевел

Степанов Владимир

Николай Южков

Петер Виноград

Уван Уманов

Уван Виноград

Борис Борбачев

Ванюша Александров

Наташа Матвеева

Кристина Вилкина

Георги Иванов Тошков
Славо Георгиев Велков
Кеико Иванджиков Милев
Георги Дим. Ангелов
Уван Крст Редков
Любомир Бачев

Кристина Сидорова

Виолета Нелева

Доза Кочурова - Зисова

Венка Келева

Анелия Ваня

Георги Етошев

Йордан Младенов

Стефан Тодоров

Иван Вончанов Иванов

Руми Герев

Дерг Г. Кочев

Анна Костадинова

Анелия Анкова

Уван Иванджиков

Ирена Ангелинова

Донка Симеонова

Васил Антонов

Николай Бонкин 104

Вар Томакав

Николай Тимир

Уверан Томакав

Александр Таунов

Василий Мадяков

Тодор Базарев

Анелий Камаров

Георги Михайлов

Манола Генов

Николай Иванов

Румян Георгиев

Георги Йоанов

Радомир Савин

Лео Курков

Ванянин Иван

Анатолий Иванов

Иван Тевел

Тана Тана

Анна Якович

Анатолий Иванов

Анатолий Иванов

РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ
ЧЕТИРИДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТО НАРОДНО СЪБРАНИЕ

Проект!

РЕШЕНИЕ

ЗА ПРОИЗВЕЖДАНЕ НА НАЦИОНАЛЕН РЕФЕРЕНДУМ

Народното събрание на Република България на основание чл. 84, т. 5 и чл. 86, ал. 1 от Конституцията на Република България

РЕШИ:

Приема решение за произвеждане на национален референдум по следния въпрос за гласуване:

Подкрепяте ли Народното събрание на Република България да ратифицира Конвенцията на Съвета на Европа за превенция и борба с насилието над жени и домашното насилие?

Решението е прието от 44-ото Народно събрание на ..... г. и е подпечатано с официалния печат на Народното събрание.

Горан Черневски
Филип Попов
Веселин Велев
Драгослав Станев
Нелко Бойчев
Елена Мешева
Стефан Захариев

Сиде Платов

Александр Георгиев

Пончо Мелев

Иван Димов Иванов

Стой Митрев

Тачо Емишев

Свешо Вольгов

Бесен Мелев

Детко Богданов

Александр Симев

Минко Симев

Данко Тодоров

Николай Мелев

Ганслав Владимиров

Николай Гочев

Петар Веланов

Иво Димов

Тодор Веланов

Богдан Бозев

Виненкина, Кайсиф

Никола Мотаван

Кристиан Вилетин

Георги Янев Тодоров

Славчо Георгиев Велков
Коста Богданов ~~Ленков~~

Георги Дим. Ангелов

Мван Кирко Гевев

Любомир Бонев

Кристиана Суророва

Вioleta Шелева

Игор Качураци - Денев

Зезка Тенева

Димитър Данев

Редри Стоилов

Иордан Младенов

Славен Бугушев

Иван Ванелински Ушев

Руми Гевев

Петър Канелов

Анна Востанова

Анко Димков

Иван Иришиев

Сретен Ангелов

Зоя Симонова

Вели Антонов

Николай Бошкислов

Евгений Божанков

Николай Тимел

Албан Тончев

Александер Ставков

Ванери Мадисков

Тодор Банчев

Анелия Кисарова

Герги Михайлов

МАНОЛ ГЕНОВ

Николай Младков

Румен Георгиев

Георги Моргенов

Радомир Стойков

Лазо Керисков

Валентин Ламбов

Милко Стойков

Иван Тончев

Томе Томов

Дрра Яковича

Арсен Продев

МОТИВИ

към предложението и проекта на решение за произвеждане на национален референдум по следния въпрос за гласуване:

Подкрепяте ли Народното събрание на Република България да ратифицира Конвенцията на Съвета на Европа за превенция и борба с насилието над жени и домашното насилие?

1. През април 2016 г. Република България без предварително обществено обсъждане подписа спорната Конвенция на Съвета на Европа за превенция и борба с насилието над жени и домашното насилие, подписана преди това в Истанбул на 11 май 2011 г. (наричана по-нататък за краткост „Истанбулска конвенция“ или „Конвенцията“). На 3 януари 2018 г. българското правителство, без да разполага с достатъчно данни за ефектите, последиците и въздействието на Конвенцията върху обществените отношения и без да се интересува от общественото мнение, прие решение да предложи на Народното събрание да ратифицира този международноправен инструмент. Досега Истанбулската конвенция е ратифицирана само от 17 държави.

2. Референдумът е форма на пряка демокрация, която дава възможност суверенът да се изяви като гарант на основните демократични и конституционни принципи. Припомняме на управляващите, че според Конституцията цялата власт произтича от народа, принадлежи на народа и трябва да се упражнява само за общото благо на народа. Народът е пазител на традицията, националното самосъзнание и демокрацията. Конкретни текстове на Конвенцията засягат бита, традицията и ценностите, установени през

хилядолетното ни съществуване. Такова решение не може да бъде взето зад гърба на българския народ.

3. Проведените от правителството предварителни международни срещи и разговори във връзка с Истанбулската конвенция, нейното последващо подписване от България, както и приемането на горепосоченото решение на Министерския съвет, се извършиха прикрито – без никакво публично обсъждане и далеч от очите на обществото и медиите.

4. Предметът на Конвенцията е свързан с обществено значими въпроси и публичното им обсъждане трябваше да се осъществи много преди подписването на Конвенцията, а не в последната фаза на правотворческия процес, когато вече е направено предложението за ратификация.

5. Министерският съвет и министрите нито са споменали, нито са предоставили на Народното събрание обяснителния доклад към Конвенцията, който детайлно разяснява всички подробности, свързани с тълкуването на разпоредбите. С това си поведение по същество правителството скри от народа един от най-важните ключове към разбирането на тайния замисъл на Конвенцията. В обяснителния доклад ясно се съдържат всички истински цели на този международноправен инструмент.

Абсурдно е една международна конвенция от голям публичен интерес и съществена социална значимост, която генерира обществено напрежение и поражда основателни възражения, да се внесе в Народното събрание за обсъждане и ратифициране, без обяснителния доклад към нея. Този доклад е изключително важен фактор при тълкуването на волята на законодателя и изясняването на неговите цели и намерения.

Основният удар на тази псевдокултурна трансформация е насочен към новото поколение – децата, юношите и младежите. Това по същество е битката

за техните умове. В тази битка обществото и нацията не могат да стоят безучастни.

6. На пръв поглед съгласно заглавието на Истанбулската конвенция субект на закрила би трябвало да бъдат само жените и момичетата, т.е. единият от двата пола. В този контекст легалната дефиниция за „пол“ („gender“) в английската версия е в противоречие със заглавието на Конвенцията и е извън неговия обхват. Оказва се, че в обхвата на закрила чрез термина „gender“ се включват и лицата, които се самоопределят със „социален пол“, различен от биологичния, а не само жените и момичетата.

7. В текста на цялата Конвенция са използвани такива термини, в чийто смисъл и съдържание може да се влагат различни допълнителни значения.

8. Добре е да се подчертае, че фундаменталният проблем на Истанбулската конвенция е нейният смисъл. Проблемът с нейния превод на български език идва чак след това. Съгласно последния параграф на чл. 81 от Конвенцията автентични са само английският и френският текст. Оттук следва, че при тълкуването и прилагането на Конвенцията българският превод не е определящ. Този извод се потвърждава и от чл. 33 на Виенската конвенция за правото на договорите.

9. В публичното пространство и социалните медии изтече информация, че още преди да бъде ратифицирана Истанбулската конвенцията, правителството задкулисно вече е изготвило нормативни промени, свързани с въвеждането на изискванията на Конвенцията в българското законодателство – нещо което е в пълно противоречие с принципите на парламентаризма.

10. С Конвенцията се въвежда терминът „социален пол“ („gender“) - понятие, което е ново, чуждо и непознато за българската правна система и за българската народопсихология. Дори и само това обстоятелство е достатъчно за остри спорове и възражения против Конвенцията.

11. В чл. 3 - Определения, б. „в“ от Истанбулската конвенция е изрично посочено, че „пол“ означава социално изградени роли, поведения, дейности и характеристики, които определено общество смята за подходящи за жените и за мъжете.“ Ясно е, че дадената легална дефиниция важи за пол, различен от биологичния, защото последният не се нуждае от определяне със средствата на правото. Полът е истина, която е очевидна сама по себе си. В Член 4 - Основни права, равнопоставеност и недискриминиране, т. 3 от Конвенцията са въведени термините „социален пол“ и „идентичност, основана на пола“, които са разграничени като нещо различно от термина „пол“.

Ясно е, че чл. 3, б. „в“ и чл. 4, т. 3 от Конвенцията са в пълно противоречие със смисъла и съдържанието на понятието за пол според Конституцията на Република България (чл. 6, ал. 2, чл. 46, ал. 1, чл. 47, ал. 2 от Конституцията). Българската Конституция влага в понятието за пол единствено и само смисъла и съдържанието на биологически пол, тоест мъж или жена. Полът може да бъде само биологично определен. Полът не може да бъде дефиниран по друг и различен начин, който да го свързва със социални или психически елементи. Полът е биологично детерминиран – мъж и жена, а не е въпрос на социално и/или психическо самоопределяне. Това конституционноправно разбиране е безспорно прието както от бащите – учредители на Конституцията от 1991 г., така и от Конституционния съд в неговата юриспруденция, а също и от българската конституционноправна наука. Нека припомним и разпоредбата на чл. 85, ал. 4 от Конституцията, където изрично е постулирано, че сключването на международни договори, които изискват изменения в Конституцията, трябва да бъде предшествано от приемането на тези изменения. Това е още едно основание за противоконституционност на Истанбулската конвенция.

Според обяснителния доклад към Истанбулската конвенция терминът „пол“ не е предназначен да замести термините „жени“ и „мъже“, които се използват в Конвенцията и се пояснява, че „съществуват и социално конструирани роли, поведения, дейности и характеристики на пола, които определено общество смята за подходящи за жените и за мъжете“. Ясно е, че Конвенцията прави категорично разграничение между „пол“ („sex“) (мъж и жена), от една страна, и „социален пол“ („gender“) и „идентичност, основана на пола“, от друга страна. Държавите – страни по Конвенцията са задължени да въведат във вътрешното си законодателство „социален пол“ („джендър“) и „идентичност, основана на пола“.

12. Съгласно чл. 6, ал. 2 от Конституцията на Република България „Всички граждани са равни пред закона. Не се допускат никакви ограничения на правата или привилегии, основани на раса, народност, етническа принадлежност, пол, произход, религия, образование, убеждения, политическа принадлежност, лично и обществено положение или имуществено състояние“. Като се има предвид тази конституционна разпоредба, следва да се постави реторичният въпрос за това как понятието „пол“ според Конституцията на Република България (основният и върховен закон на държавата и обществото) ще се съвместява и „съжителства“ с понятието „пол“ според българския превод на Истанбулската конвенция.

13. Чл. 8 от Истанбулската конвенция гласи следното: „Страните отпускат подходящи финансови и човешки ресурси за доброто изпълнение на интегрираните политики, мерки и програми за превенция и борба с всички форми на насилие, обхванати от настоящата Конвенция, включително за тези, които се провеждат от неправителствени организации и от гражданското общество“. От разпоредбата става ясно, че се изисква огромен и непосилен за България финансов ресурс, който следва да бъде ангажиран за сметка на

държавния бюджет, тоест от парите на всички български данъкоплатци, след евентуалната ратификация на Конвенцията.

14. Обезпокоително и обществено неприемливо е по-голямата част от съдържанието на чл. 12 — Общи задължения, т. 1 от Истанбулската конвенция, където е посочено, че „страните предприемат необходимите мерки за насърчаване на промени в социалните и културни модели на поведение на жените и мъжете с цел изкореняване на предразсъдъци, обичаи, традиции и всякакви други практики, основани ... на стереотипни роли за жените и мъжете.“

15. Скандални и неприемливи са повечето части от съдържанието на чл. 14 - Образование, т. 1 от Истанбулската конвенция, където е посочено, че „страните предприемат, където е подходящо, необходимите стъпки за включване на ...учебен материал по въпроси като ...нестереотипни роли на пола... в официалните учебни програми и на всички образователни равнища.“ В обяснителния доклад към Конвенцията е изяснено, че на всички нива в образованието и в спорта ще се разширява „задължението за насърчаване на... нестереотипните роли на половете във всички неформални образователни структури, във всички спортни, културни и развлекателни учреждения, както и в медиите“.

Истанбулската конвенция задължава страните, които са я ратифицирали, да въведат нейните принципи във всички сегменти на образователната система. Пренесено на българска почва, това означава, че в българските училища децата ще се обучават съгласно джендър.

16. Без съмнение е това, че чл. 78 „Резерви“ на Истанбулската конвенция не обхваща горепосочените спорни разпоредби.

17. Правителството е допуснало съществени нарушенията и на Закона за международните договори на Република България относно превода на

проектодоговора на български език; съгласуването на проектодоговора между отделните министерства и ведомства; изготвянето на доклада; обсъждането на законопроекта за ратификация.

18. В становището си по повод Истанбулската конвенция Светият Синод основателно заявява, че е против въвеждането чрез Конвенцията на понятия, несъвместими с българския обществен ред, непознати в националната ни правна система и подчертава, че самият факт, че Истанбулската конвенция поражда спорове в българското общество относно понятия, които въвежда, буди тревога. Съвършено вярно е разбирането на Светия Синод, че полът може да бъде само биологично определен.

От Епископската конференция на Католическата църква в България също не подкрепят предложението за ратифициране на Истанбулската конвенция.

Главното мюфтийство посочва в позицията си, че Истанбулската конвенция не е привилегия за българските мюсюлмани, а тя крие рискове за тяхната идентичност, като под формата на възпрепятстване на насието над женския пол, взима на прицел устойчивостта на семействата им. В позицията на Главното мюфтийство се посочва, че „трети пол“, „гей общество“, „гей бракове“ и особено „джендър“ тематиката са опасни бездънни капани, скрити под Истанбулската конвенция.

Въз основа на горепосоченото и милеещи за съхраняването на българската нация и нейните духовни и етично-нравствени ценности и традиции, приканваме Народното събрание да приеме решение за провеждането на национален референдум по горепосочения въпрос.

Само и единствено българският народ в качеството му на суверен има правото да каже тежката си дума и да се произнесе по такъв съдбоносен за нацията въпрос. Това не е обикновен въпрос от текущото законодателство, който за пореден път да бъде поръчково, посредствено и прибързано решен от

управляващото мнозинство, а е въпрос, от чието решаване ще зависи оцеляването на българската нация. Бъдеще имат тези нации, които ценят и спазват традициите си, не забравят заветите на предците си, уважават националното си достойнство и пазят нравствените си ценности. Вярваме, че българската нация е една от тези горди нации.

ВНОСИТЕЛИ:

Корнелия Неева
Георги Ангелков
Филип Попов
Веселин Веселин
Драгомир Стойчев
Нелво Бойчев
Елена Милчева
Стефан Димитров

Сире Титов

Иванов Георгий
Анто Мухомов

Ульянов Дмитрий

Леонов Сергей

Тимо Фёдоров

Серебряков Борис

Бессонов Алексей

Александров Алексей

Александров Алексей

Яковлев Алексей

Александров Алексей
Самсонов Владимир

Александров Алексей

Петров Владимир

Ульянов Алексей

Михайлов Алексей

Богданов Алексей

Васильев Алексей

Николаев Алексей

Кристов Алексей

Георге Яковлев Тарков

Слава Георгиев Берков

Василь Михайлович Мухоморов

Георге Сем. Никитин

Иван Фед. Ковалев

Михаил Борисов

Кристина Сергеевна

Виктория Степановна

Иван Иванович - Степанов

Зина Степановна

Александр Александров

Георге Егоров

Игорь Михайлович

Степан Иванович

Иван Васильевич

Рудольф Федоров

Георге В. Ковалев

Анна Кошарникова

Анна Ивановна

Иван Иванович

Ирина Александровна

Зина Симонова

Василь Антонович

Николай Бончаров

Александр Томашев

Николай Тимин

Ульян Томашев

Александр Якунов

Василий Мерляков

Тодор Банзер

Анания Кисарев

Георги Мичев

МАНОЛ ГЕНОВ

Николай Иванов

Ручен Георгиев

Георги Иванов

Радомир Стойчев

Вано Керимов

Викентин Антонев

Алеко Нонданов

Иван Тимев

Таня Томова

Дора Школарова

Христо Проданов